

[Viggo Starcke.]

ham til mig. Men der er bare det beklagelige ved det, at der er en hel del af de gamle partier, som, når det gælder indblanding i erhvervslivet, er mere marxistiske, end Karl Marx var det. Han har f. eks. aldrig nogen sinde povet at svinge sig op til at anbefale, at staten skulle blande sig i valutahandelen og tvangsfastsætte kurser. Det er noget, der overstiger det vildeste, som har været foreslået af den oprindelige Karl Marx.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen var så venlig at tale om hysteri i sammenhæng med liberalisering og ønsker om frihed på erhvervslivets område. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede medlem opfatter frihed og liberalisering som hysteri, eller om det specielt er det, at vi går ind for den, der generer ham, for jeg synes, at frihed er at foretrække fremfor indskrænkethed. Og når det ærede medlem hr. H. C. Hansen i sit første indlæg oplyste, at han havde talt med erhvervene om disse forslag, om de to forskellige lister i Paris, vil jeg gerne spørge det ærede medlem, hvilke erhverv det er, om det også omfatter handelen, eller det væsentlig omfatter fagforeningerne og hjemmeindustrien.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard pegede med fuld ret på, at Danmark er et meget råstoffattigt land, og at vi derfor i en periode, hvor priserne på råstoffer er stærkt stigende, har vanskeligheder. Det er rigtigt; det er vanskeligheder, som man ikke kan komme udenom, som man må tage, men disse vanskeligheder havde været adskilligt mindre, hvis Danmark ikke havde ødelagt de muligheder, som vi havde i de 5 år, der er forløbet siden krigen, hvor vore eksportvarer var meget efterspurgt på verdensmarkedet, men hvor vi netop ved statens vise indblanding ødelagde vore chancer. Danmark er efter vort skøn mere interesseret i en liberalisering end noget andet land.

Foruden de bemærkninger, som jeg ikke skal kommentere, som den højtærede finansminister gjorde om de lister, som nu skal til forhandling i vareforsyningsudvalget, sagde han, at retsforbundet var gået ind for en mindre revaluering af kronen. Nu har den højtærede finansminister jo meget at tænke på for tiden, og det er tilgiveligt at huske forkert, men jeg må lige minde den højtærede minister om, at i den skitse, som retsforbundet fremsatte under forhandlingen, var punkterne opdelt i 3 grupper. I den første gruppe var de punkter nævnt, som vi absolut ville gå imod; i den tredje gruppe

var de punkter nævnt, som vi ville gå ind for, og i den midterste gruppe var de punkter nævnt, som var foreslået fra anden side, og som vi erklærede os villige til at drøfte og til ikke at modsætte os. Vort principale ønske var, at der skulle optages forhandlinger med nationalbanken om en frigørelse af valutahandelen. Hvis dette ikke kunne opnås, var vi villige til at drøfte en mindre revaluering, således som det er foreslået, ikke fra vor side, men fra anden side, og vi var villige dertil, fordi vi deri ser et udtryk for, at devalueringen endnu ikke helt er slået igennem.

Aksel Larsen: Jeg ved såmænd ikke, om jeg har gjort noget så fint som at harelere. Jeg har konstateret, at retsforbundets grundsynspunkt ifølge retsforbundets egne proklamationer, som vi hører tit og ofte nok, er det, at staten og staterne under ingen omstændigheder må gribe ind i erhvervslivets forhold. Det må være ud fra dette grundsynspunkt, det ærede medlem hr. Viggo Starcke giver fuld tilslutning til forslaget om en europæisk betalingsunion, der betyder, at staten og staterne mere end hidtil skal gribe ind i erhvervslivets forhold. Om det kan kaldes at harelere, vil jeg overlade til det ærede medlem hr. Viggo Starcke med hans arveberettigelse til Karl Marx at afgøre.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke bringer retsforbundets stilling til Marshallplanen på tale og siger herom, at retsforbundet var modstander af at modtage fattighjælp fra Amerika, altså modstander af at modtage Marshallhjælpen. Jeg forstår, at det var, fordi retsforbundet var modstander af at modtage Marshallhjælp, at retsforbundet stemte for overenskomsten om Marshallhjælpen. Logikken er sikkert meget iøjnefaldende for retsforbundsfolkene, for os andre måske noget mindre.

Den højtærede udenrigsminister forklarede, at jeg havde sagt præcis, hvad han ventede. Udenrigsministeren havde en for-gænger, der havde en stående kliché, når han skulle replicere til mig, og det var den, at Aksel Larsen havde sagt lige nøjagtigt, hvad han ventede. Jeg forstår, at denne kliché har man omhyggeligt opbevaret i udenrigsministeriet; den er gået i arv til den nuværende højtærede udenrigsminister, og derfor skal den anvendes. Nu gør det ikke noget, jeg siger, hvad man venter, hvis det, jeg siger, er rigtigt — og det er det.

Man fører jo her en stor diskussion om de